ஆகஸ்ட் 2025

திராவிட வாசிப்பு

வாசிப்பும் மீள்வாசிப்பும்

கலைஞர் நமக்குத் தந்த பெருங்கொடை முதல்வர் ஸ்டாலின்

வணக்கம்.

இந்த இதழுக்காக பல்வேறு தலைப்புகளில் கட்டுரைகள் எழுதித்தந்த தோழர்களுக்கு எங்களது வணக்கத்தையும், நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

திராவிட வாசிப்பு குறித்த உங்களது மேலான கருத்துகளை, விமர்சனங்களை எதிர்பார்க்கிறோம். கீழ்காணும் மின்னஞ்சலுக்கு உங்கள் கருத்துகளை சொல்லுமாறு பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறோம். நன்றி!

உங்கள் படைப்புகளையும், கருத்துகளையும் இந்த மின்னஞ்சலுக்கு அனுப்பலாம்: dravidavaasippu@gmail.com

கட்டுரைகளை திராவிட வாசிப்பு ஆன்லைன் பக்கத்திலும் வாசிக்கலாம்: https://blog.dravidiansearch.com/

இதுவரை வெளியான திராவிட வாசிப்பு மின்னிதழ்களை “கிண்டிலில்” வாசிக்க: https://www.amazon.in/s?i=digital-text&rh=p_27%3ADravida%2BVaasippu&s=relevancerank&text=Dravida+Vaasippu&ref=dp_byline_sr_ebooks_1

இதுவரை வெளியான திராவிட வாசிப்பு மின்னிதழ்களை “ஆன்லைனில்” வாசிக்க: https://drive.google.com/drive/folders/1-6Sk8TylSzrCfiU0BJ-_Osvh7DRFCl0z?usp=sharing

இப்படிக்கு,
திராவிட வாசிப்பு Editorial Team:

- (அருண் ஆஷ்லி, அசோக் குமார் ஜெ, அஷ்வினி செல்வராஜ், தினேஷ் குமார், ஜெகன் தங்கதுரை, கதிர் ஆர்.எஸ்., மதுமலர், மனிதி தெரசா, இராஜராஜன் ஆர். ஜெ, டிமோத்தி, யூசுப் பாசித், விக்னேஷ் ஆனந்த், விஜய் ஜி.எஸ், பிரபு கணேஷ்)

The Elephant in the Room: Caste and India's Upper- Caste Feminism – Devi Bala

கலைஞர் நமக்குத் தந்த கொடைகளுள் பெருங்கொடை - முதல்வர் ஸ்டாலின் - மருத்துவர். தேனருவி மாரிமுத்து

கற்பற்றவள்! - யாழ் மொழி

தமிழக அரசின் அபார சாதனை ! - ராஜா ராஜேந்திரன்

Beneath the Promise – Inniya PV (Book Introduction)

The Elephant in the Room: Caste and India's Upper- Caste Feminism – Devi Bala

I am penning this on August 15th, the very day Periyar called "Black Freedom Day" because he saw independence as a mere transfer of power from the British to the Brahmin bureaucracy, where OBCs, Dalits, Adivasis, and minorities continued to be oppressed. The question Periyar posed is still relevant to the contemporary mainstream feminism in India mirrors the same pattern of limited power. While claiming to advocate for women, too often it functions as a power center for upper-class women who focus on issues that affect only themselves.

In independent India, some upper-caste women have reached positions of power, but far more easily than men from oppressed castes. This was possible because pioneers like Savitribai Phule, India's first woman teacher, defied both caste and patriarchy to open the doors of education. Alongside Savitribai Phule, Jyotiba Phule, Periyar, and Ambedkar envisioned social justice and equality, laying the foundation for the limited gender justice we see today. Yet, upper-caste women who dominate mainstream feminism rarely acknowledge these pioneers. Can we imagine a Sudha Moorthy, J. Jayalalithaa, or Smriti Irani without their work? Still, none of them give credit. Because, caste, the very foundation of Indian society, benefits these women.

Some ask why feminists should address caste if it is man-made. Can feminism in India thrive without addressing the root cause of women's oppression? While caste is indeed man-made, it could not have been propagated without the participation of women. Dr. Ambedkar notes in *Caste in India* that if the rest of Hindu society had not imitated the Brahmins, caste would have remained a local phenomenon. Women, through their acceptance and reinforcement of caste hierarchies, allowed it to flourish, often oppressing fellow women in the process. Even if caste were practiced only by men, would women in positions of power have tried to change it? Do they recognize that women within caste hierarchies suffer additional layers of oppression on top of gender?

The Vachathi mass sexual assault occurred during the tenure of former Chief Minister J. Jayalalithaa and is having lifelong effects on Dalit and Adivasi women due to atrocities committed by the Special Task Force during the search for Veerappan. Even after the case was proven in court, Jayalalithaa did not acknowledge it and instead awarded medals to the
perpetrators. Similarly, Smriti Irani, a Union Minister for a decade, has been connected to the institutional murder of Rohit Vemula, whose Dalit mother continues to struggle for justice. What meaningful efforts did she make for caste-oppressed women while serving as Minister of Human Resource Development and as Minister of Women and Child Development? During her tenure, sexual assaults in Hathras, Unnao, Kathua, and countless other cases were committed by dominant-caste men, yet she remained silent. What about caste-oppressed women who are subjected to forced hysterectomies to continue working in sugarcane fields, trapped in cycles of debt, or displaced seasonally due to climate change? It seems these women were never considered part of Ms. Irani's human resource or women's development agenda. No meaningful action was taken to address caste-based oppression. Sudha Moorthy, often celebrated as a feminist icon, rarely acknowledges Savitribai Phule, the Dravidian movement, or Ambedkar movements that paved the way for her rise to be women entrepreneur. At least, I have not seen any special initiatives within her Infosys foundation aimed at helping marginalized and minority women access mainstream spaces. At the same time, she seems highly concerned with preserving her own privilege and sharing even a spoon with others!

This silence extends to dominant OBC caste women who have the privilege to speak out. Roshni Nadar Malhotra, chairperson of HCL, openly takes pride in her caste, the Nadars, who faced brutal oppression less than a century ago. Yet even today, subcastes of the Nadars are treated no better than Dalits in Western Tamil Nadu. Where is her voice for the women who are oppressed simply for being Nadars? Can these women

proudly use the surname "Nadar" and live with basic dignity in that region? In our daily lives, how many dominant caste OBC women would hire domestic help without first asking about caste?

Are the feminists advocating for POSH and gender equality in boardrooms recognizing Banwarilal Devi, whose struggle against sexual assault by men above her caste led to the Workplace Protection Act ? Those who celebrate International Working Women's Day rarely acknowledge the 80 percent of women working in informal sectors, most of whom come from caste-oppressed backgrounds. Could these upper-class feminists have reached their positions without these women serving as domestic help, nannies, and labourers? Women working in informal sectors agriculture, domestic work, garment factories, sanitation, construction, and hundreds of other jobs are the backbone of our economy, yet they are rarely considered as "working women."

Many women in bureaucracy and boardrooms actively work to maintain the status quo. For example, they oppose reservations within the 33 percent quota for women MPs. If women with lived experience are absent from these forums, how can their voices be heard or their concerns addressed? Phoolan Devi, a woman from the Malla community, oppressed both by gender and caste and sexually assaulted by upper-caste Thakurs, fought back to become a Member of Parliament, yet she is still labelled the "Bandit Queen." Meanwhile, Sudha Moorthy, J. Jayalalithaa, and Smriti Irani are celebrated as strong women or feminist icons. This contrast demonstrates how caste is perpetuated even by women and how mainstream feminism in India largely addresses the issues of upper-class women.

Should caste-oppressed women demand entry into mainstream feminism? No. As Dr. Ambedkar said, failing to give credit to mainstream feminism will make it irrelevant over time. At the same time, we must confront the root causes of our oppression directly and radically in every available space because without caste annihilation, there can be no liberation for women in India.

கலைஞர் நமக்குத் தந்த கொடைகளுள் பெருங்கொடை - முதல்வர் ஸ்டாலின் - மருத்துவர். தேனருவி மாரிமுத்து

இந்த ஆண்டு முன்னாள் முதல்வர் தலைவர் கலைஞர் அவர்களின் நினைவு நாளில் அவர் நமக்குத் தந்து சென்றவற்றில் மிகச்சிறந்தது ஒன்று உண்டு எனில் அது எதுவாகயிருக்கும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். எந்நாளும் என் பணியில் நான் இருக்கும் வேளைகளில் அவர் கல்விக்கு ஆற்றிய தொண்டுகளை எண்ணிப்பார்ப்பதுண்டு. பெருந்தலைவர் காமராசர் சமுதாயத்தின் கடைநிலை மக்களை எழுத்தறிவு பெறவைத்தார். அக்குழந்தைகள் எட்டாம் வகுப்பு முடித்த நிலையில் ஓட்டுனர் உரிமம் பெற வழி செய்து அக்குடும்பங்கள் பல பொருளாதார முன்னேற்றம் பெற வழி செய்தார் தலைவர் கலைஞர். அதற்கு அடுத்த நிலையில் தொலைநோக்குப் பார்வைகொண்டு உயர் கல்விப் பயில கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்கள் நிறுவியதுமில்லாமல் தகவல் தொழிலநுட்பக் கொள்கை போன்றவற்றை இந்தியாவிலேயே முதல் முறையாக நடைமுறைப்படுத்தினார். பெண்களுக்கு சொத்தில் சம உரிமை, விவசாயிகளுக்கு இலவச மின்சாரம், 108 ஆம்புலன்ஸ் சேவை, 42 அணைகள் இவை அனைத்திற்கும் மேலாக “வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடிய” வள்ளலார் வழியில் தென்கிழக்காசியாவிலேயே முதன் முறையாகக் கால்நடை பல்கலைக்கழகம் நிறுவியதைக் கூறுவேன்.

தலைவர்களின் தலைசிறந்த திறமையாக நான் எண்ணுவது தான் இத்தனை நாள் இத்தனை சிரத்தைகொண்டு செம்மைப்படுத்திய கொள்கையினைக் கட்டிக்காப்பாற்றுமொரு தலைவனைத் தேர்ந்தெடுத்து தன் இயக்கத்தை அவனிடம் விட்டுச்செல்வதையே. இதற்கான காரணம் என்னவெனில் மனித இனம் தழைத்தோங்க முதற்காரணம் அது தனது கடந்த காலத் தவறுகளினின்று விலகி வளர்ச்சி அடைய உதவும் பாடங்களை நினைவிற்கொண்டு முன்னேறியதே ஆகும். இந்தியப் பன்குடி மக்களின் பன்னிலை வளர்ச்சிக்கு தேவையான சரியான கொள்கைகளை வகுத்துத்தந்த கலைஞர் அதனை அதே சீராகக் கொண்டுசெல்லும் ஓர் பெருந்தொண்டனை வார்த்தெடுத்து தலைமைப்பதவி நல்கியதில் கழகத்தையும் அதன் ஊடாக மக்களையும் முன்னேற்றப்பாதையில் விட்டுச்சென்றதையே அவர் நம் மக்கட்கு விட்டிச்சென்றவற்றில் மிகச்சிறப்பான பரிசாகும்.

எந்த ஒரு தலைவனும் தன்னகத்தே பலரை ஈர்ப்பது இயல்பு. பலரை ஈர்க்கும் இயல்பினாலேயே தலைவர் ஆனவர்களுமுண்டு. தன் அறப்பண்பினாலும், தனித்

திறமையினாலும், கொள்கை நேர்மையினாலும் தலைவர்கள் பால் பாசம் கொண்ட தொண்டர்கள் அத்தலைவனை மகிழ்வித்துப்பார்க்க தம்மால் இயன்றவரை முயல்வது இயல்பு. அத்தலைவன் ஓர் இயக்கத்தின் தலைவனாய் இருக்கும் நிலையில், அது கொள்கைச்செறிவுமிக்க இயக்கமாக இருக்கும் வேளையில் ஒவ்வொரு தொண்டனும் தலைவனை மகிழ்விக்கத் தம்மால் ஆனவரை முயலும் நிலையில் அக்கட்சியின் பொறுப்பாளர்கள் அத்தலைவனை மகிழ்விக்க எவ்வளவு உழைக்க வேடியிருக்கும்?

இவ்வாறு தாம் கொண்ட கொள்கைத்தலைவனை மகிழ்வித்துப்பார்ப்பது தொண்டர்கள் அனைவருக்குமே மனதிற்கினியதொரு நிகழ்வாகும். பல நேரங்களில் சில திரைப்பட நடிகர்களின் பட வெளியீட்டின் முதல் நாள் திரையரங்கை அதன் உரிமையாளர் அலங்கரித்துக் கொண்டாடுவதைக்காட்டிலும் சில இரசிகர்கள் கொண்டாடி மகிழ்வது மிகுதியாயிருக்கும். அதுவும் இவ்வாறானதொரு மனநிலையின் வெளிப்பாடே.பல இயக்கத் தொண்டர்களுக்கு இவ்வாறு தான் கொண்ட தலைவர் தந்த கொள்கைகளை கடைபிடித்து நடந்து தம் வீடு, தொழில் எதற்கும் எந்த ஊறும் இன்றி நடத்தலே மன நிறைவைத்தந்துவிடும். சிலருக்குத் தலைவரின் புத்தகங்களை வாசிப்பது, சொற்பொழிவுகளைக் கேட்பது அவற்றிற்கான நேரத்தை ஒவ்வொரு நாளும் ஒதுக்கிவிடுவது அம்மனநிறைவைத் தரும். மேலும் சிலருக்கு தம் ஊருக்கு அல்லது பக்கத்து ஊருக்குத் தலைவர் வரும் வேளைகளில் அதற்கான முன்னேற்பாடுகளைச் செய்தல், அவரை வரவேற்றல் அல்லது அந்நிகழ்வில் நேரில் கலந்து கொள்ளுதல் என்ற அளவில் அது கிட்டும். இன்னும் சிலருக்கோ வேறு எந்தத் தொழில் செய்தாலும் அதில் இல்லாத மன நிறைவு கொள்கைப்பணியாற்றும் போதே கிட்டும். அதுவும் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு நிலையில் கிட்டும். இவ்வாறு ஒவ்வொரு தொண்டனுமே ஒரு தலைவனை மகிழ்விக்க, அவரது அன்பினைப்பெற அவர் மெச்சும் வகையில் ஏதேனும் செய்யத்துடிப்பது மனித இயல்பாக இருக்கின்றது. ஒரு கொள்கைத்தலைவனை மகிழ்விக்க அவ்வாறான தொண்டர்கள் எத்தனை பேர் முயல்வர்? அதில் எத்தனை பேர் அதுவே தம் வாழ் நாள் பணியாக செய்வர். அதில் எவர் சிறந்தவர் என அறுதியிட்டு அதில் சிறந்தவரைக்கண்டு அவரை அத்தலைவர் சில பொறுப்புகளில் நியமித்து அவ்வாறான பொறுப்பாளர்களில் சிறப்பாக செயல்படுபவர்களில் சிறந்த கொள்கையாளரைத் தேர்வு செய்து அவரிடம் தலைவர் பதவியினை விட்டுச்செல்வது எத்தனை சிரமமான செயல் என்பதை நாம் நினைத்திப்பார்க்க வெண்டும். இன்று தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் இருந்திருந்தால் அவர் நமக்குக் காட்டிச்சென்ற கழகத்தலைவர் தமிழ்நாட்டின் முதல்வராய்த் தமிழகத்தையே இந்திய நாட்டின் முதல் மாநிலமாக எத்தனை சிறப்பாக வழி நடத்தி முன்னேற்றிச்சென்றுகொண்டிருக்கிறார் என்று அகமகிழ்ந்திருப்பார்.பல கட்சித்தலைவர்கள் இக்காலத் தந்திர இந்தியாவில்

கட்சியையே பிற கட்சிகளுடன் இணைத்துப்பிழைப்புத் தேடும் நிலையில், தலைவர் ஸ்டாலின் அவர்கள் கட்சியையும் வளர்த்து, கொள்கையையும் பின்பற்றி மக்களின் பேராதரவையும் பெற்று முதல்வராகி அதிலும் முதன்மையானவராய்த் தொடர்ந்து சாதித்துக்கொடிருக்கிறார். எத்தனை சரியான தலைவரிடம் நம்மை தந்துசென்றிருக்கிறார் கலைஞர்!

முதல்வர் ஸ்டாலின் அவர்களது திட்டங்கள் பல தொலை நோக்குப்பார்வை கொண்டவை.பிறவிக் குறைபாடு நோய்ப் பதிவேடு நிறுவியது, தாய் சேய் இணை சிகிச்சைப் பிரிவு தொடங்கியது, இன்னுயிர் காப்போம் நம்மை காக்கும் 48 திட்டத்தில் தனியார் மருத்துவமனைகளிலும் இலவச சிகிச்சை அளிப்பது,ராஜிவ் காந்தி அரசு மருத்துவமனையில் வெற்றிகரமாக முதல் கல்லீரல் மாற்று அறுவை சிகிச்சை நடைபெற வழிசெய்தது, புனர்வாழ்வு மருத்துவமனைகள் உள் நோயாளிப்பிரிவிடன் நிறிவியது போன்றவை பலரும் அறியா அத்தகைய மருத்துவ திட்டங்களுள் சில.தொற்றா நோய்களுக்கான பரிசோதனைகளில் தேசிய அளவில் தமிழகம் முதலிடம் வகிக்கின்றது.

இவ்வாறே தமிழகம் உடற்கொடையிலும் முதலிடம் வகிக்கின்றது.முதல்வரது உடற்கொடையாளர்களுக்கு அரசு மரியாதை என்ற அறிவிப்பைத்தொடர்ந்து உடற்கொடை, உடலுறுப்பு தானத்திலும் தமிழ் நாடு தேசிய அளவில் முதலிடம் வகிக்கின்றது.அது உறுப்பு மாற்று அறுவை சிகிச்சைகள் பல அரசு மருத்துவமனைகளில் நடைபெற வழிவகை செய்கின்றது. இவை காப்பீட்டிற்குள் அடங்குவதால் மக்கள் செலவு செய்யவேண்டிய தேவை இல்லாமற் போகின்றது. அரசு மருத்துவக்கல்லூரி அறுவை சிகிச்சை மாணவர்கள் உறுப்புமாற்று வரை கற்றித்தேர்ந்தவர்களாகவும் இது வழி செய்கின்றது.

உலக உடலுறுப்பு தான நாளான ஆகஸ்டு 13 ஆம் நாள் இத்திட்டங்கள் அரசால் விளம்பரம் செய்யப்படுவதில் தொண்டர்கள் பலர் தம் உடலையும், உறுப்புகளையும் தானம் செய்வது, அந்த தான அட்டையை தம் சமூகவலைதளங்களில் பதிவிடுவது தற்போது இயல்பாக காணக்கிடைக்கின்றது. இது பலருக்கு விழிப்புணர்வினை ஏற்படுத்தி மேலும் இத்திட்டம் பரவ, பெரும் வெற்றிபெற வழிசெய்கின்றது.

தான் கொண்ட கொள்கை வழி வாழ்ந்து காட்டுதலே மிகச்சிறந்த தலைமைப்பண்பு எனும் வழியில் தலைவர் ஸ்டாலின் அவர்கள் தாம் துணை முதல்வராக 2009ஆம் ஆண்டு இருந்தபொழுதே தன் உடலுறுப்புகளை தானம் செய்தவர் என்ற

பெருமைக்குரியவர். அதனால்தான் தலைவர் கலைஞர் நமக்களித்த கொடைகளிலே பெருங்கொடை முத்துவேல் கருணாநிதி ஸ்டாலின் எனும் கொள்கைக்காரர் என்பேன்.

கற்பற்றவள்! - யாழ் மொழி

கற்பைக் காக்க...
விரும்பிய உடையை
உடுக்கக் கூடாது!

கற்பைக் காக்க...
இராப்பொழுதில்
ஊர் சுற்றக் கூடாது!

கற்பைக் காக்க...
விரும்பிய ஆணைக்
கொஞ்சிக் கலக்கக் கூடாது!

கற்பைக் காக்க...
சுதந்திரக் காற்றை
சுவாசிக்கக் கூடாது!

கற்பைக் காக்க...
கணக்கில்லா கட்டமைப்புகள்!
பெண்ணுக்கு மட்டும்!

மீண்டும் மீண்டும்..
காது கிழியக்

கத்தி கத்தி..
நடைபிணமாக்கின
மத சாஸ்திரங்கள்!

அவள் செவி சாய்க்கவில்லை!

‘கற்பும் விபச்சார தோஷமும்
பெண் விடுதலைக்கான சமர்க்களம்!
வீழ்த்தியே பொருட்படுத்தாமலோ
இன்பமாக வாழ்!’
எழுத்துருவில்
பிதற்றல்களைத் தாண்டி
ஓங்கி ஒலித்தது
பெரியாரின் குரல்!

பெண்ணுடல் தீட்டு!
பெண்ணுடல் புனிதமானது!
பெண்ணுடல் கணவன் மட்டும்
மீண்டும் மீண்டும் புணர்ந்து
வாரிசையுண்டாக்கிக் களிக்கும்
பிள்ளை பெறும் இயந்திரம்!
பெண்ணுடல் அழகானது!
அலங்கரிக்கப்படா பெண்ணுடல்
அருவருப்பானது!

அடிமைக் கட்டுகள்
அனைத்தையும் உடைத்து
"பெண்ணுடல் சாதாரண மனித உடல்"
என்ற புரிதலளித்தது
பெரியாரின் குரல்!

கற்பென்னும் கொடுங்கோலனோடு
தனக்குள் தானே
நீண்ட கொடிய
சுயபோரிட்டு
கற்பற்றவள் ஆனாள்!

சுய போராட்டம்!
பிறக்கும் முன்னே
மாண்டுவிட்ட பெரியார்
ஒருவரைத் தவிர
யாரும்.... யாரும்....
அவளுக்கு உதவவில்லை!

கற்பற்ற
சுதந்திர
சாதாரண
மனித உடலாகி

விபச்சாரி,
பரத்தை,
விலை மாதர்,
தே ***
வசைகளோடு

பெரும்போரிட்டுப்

பெரியாரியப் பெண்ணானாள்!

கற்புக்கரசியாம்...
பெரியாரிய மொழியில்,
பைத்தியக்காரியாம்
கண்ணகிக்கு சிலையெழுப்பியவர்கள்
கற்பற்ற,
விபச்சாரியெனத் தூற்றப்படும்
விபச்சாரியாயில்லாத
பெரியார் கண்ட புரட்சிப் பெண்ணைப் பற்றி
அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

தமிழக அரசின் அபார சாதனை ! - ராஜா ராஜேந்திரன்

இந்தத் தலைப்பைக் கண்டதும் என்னுள் குறுகுறுப்பு தொற்றிக் கொண்டது.
எலி ஏன் பஞ்சகச்சம் கட்டிண்டு ஓடறர்து ? வழக்கமா அப்படி செய்யாதே ?
எம் எஸ் என்னை ஏமாற்றவில்லை. அது கடைசியில்.

இந்தத் தலைப்பு இன்றைய இந்து நாளிதழில் இரண்டாம் பக்கத்தில் வந்துள்ள குறும் பத்தி !
அதன்படி, இந்தியாவின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதார வளர்ச்சி அளவான 6.5 விழுக்காடு அளவை விஞ்சி, இரட்டை இலக்கத்தில் பிறவெந்த மாநிலங்களை விடவும் Top 1 மாநிலமாக தமிழ்நாடு விளங்குகிறது !

ஆமாம் நமக்கு இரண்டாம் இடத்தில் வந்திருக்கும் மாநிலத்தின் பொருளாதார அளவு விழுக்காடு நம்மை விட மிக மிகக் குறைவு.

கலைஞரின் 2006 - 2011 ஆட்சியின் போது உச்ச அளவாக அது 13.12 விழுக்காடு போயிருந்திருக்கிறது. அதன்பின் ஸ்டீல்மங்கை, சுகர்டேடி ஆட்சிகளில் அது மூழ்கி, தரைதட்டி, பின் மெல்ல எழுந்து, அது 2021 - 2025 ஸ்டாலின் ஆட்சியில்தான் 11.19 விழுக்காட்டை எட்டி, கலைஞருக்கருகில் வந்துள்ளோம் !
கலைஞரையும் ஸ்டாலின் விஞ்சுவார் என்பது, நாம் என்றோ கணித்ததுதான். நம்மவர் நிச்சயம் சாதிப்பார். அவரால் நம் நிலை இன்னும் உயரும்.

14 ஆண்டுகளுக்கு பின் இந்த இரட்டை இலக்க அளவு மைல் கல்லை நாம் எட்டியதை ஸ்டாலின் பெருமையுடன் பகிர்ந்துள்ளார் என்பது வரை இதை எழுதிய எம்.எஸ் புகழ்ந்துள்ளார். தமிழர்களுக்கெல்லாம் இது பெருமை என்று சிலிர்த்திருக்கிறார்.

மாபெரும்
தமிழ்நாட்டு கனவு
11.19%
0.07%
2020-21
2024-25
@EN

NEWS 18
தமிழ்நாடு
05 AUG 2025
TAMIL NADU
14 ஆண்டுகளுக்குப் பின் இரட்டை இலக்க வளர்ச்சி!
2024-25 நிதியாண்டில், தமிழ்நாடு பொருளாதார வளர்ச்சி 11.19% ஆக உயர்வு; தமிழ்நாடு பட்ஜெட்டில் கணித்ததை விட 2.2% உயர்வு
கடந்த 2010-11-க்குப் பிறகு (13.12%), மீண்டும் இரட்டை இலக்க வளர்ச்சி;
மத்திய புள்ளியியல் மற்றும் திட்ட அமலாக்கத்துறை திருத்தப்பட்ட மதிப்பீட்டில் தகவல்
நியூஸ்18 தமிழ்நாடு
NEWS18 TAMILNADU

ஆனால் இதை மாலன்கள், பத்ரிக்கள், சோ.தர்மன்கள், ஜெயமோகன்கள் வாசித்தால் கழுவி கழுவி ஊற்றுவான்களே ? நீயேவா இப்படி சந்தனத்தை அள்ளி அள்ளி பூசுவ ? நீயே இப்படி பன்னீர் தெளிச்சா தினகரன் எப்படி ஆடுவான், முரசொலி எப்படி கூவுவான், சன் டிவி என்னமா பேசுவான் ?

இந்தக் குரல்கள் எம் எஸ் காதுகளுக்கு கேட்டிருக்க வேண்டும்.

ஒரு பத்தியைச் சேர்க்கிறார்.

இந்த வளர்ச்சிப் பட்டியலில் கோவா, குஜராத், இன்னும் சில யூனியன் பிரதேசங்களைச் சேர்க்கவில்லை. எனினும், பொருளாதாரப் போட்டியில் இந்தியாவில் பிரதானமாக இருக்கும் மாநிலங்களான உ.பி 8.99, ஆந்திரா 8.21, தெலங்கானா 8.08, கர்நாடகா 7.37, மகராஷ்டிரா 7.27 என்று அந்த

மாநிலங்கள் தமிழ்நாட்டை விட மிகவும் கீழே உள்ளன என்பதால் குஜராத் வந்து ஒரு ஆணியையும் புடுங்கப் போவதில்லை.

ஆனால் ...ஹாங், அப்படி வாய்யா என் செல்லாக்குட்டி. என்ன ஆச்சு ?
என்னதான் இரட்டை இலக்க பொருளாதார வளர்ச்சி, நம்பர் 1 என்றாலும், தனிநபர் வருவாயில் தமிழகம் மூன்றாம் இடத்திற்கு தள்ளப்பட்டுள்ளதே ?

இது போதும் எனக்கு இது போதுமே, வேறென்ன வேண்டும் இந்த வரி போதுமே என அதைக் கவ்விக் கொண்டு பத்ரியும், ஜெயமோகனும் பாய்ந்து ஓட ;

என்ன முழுசா சொல்ல வர்றதுக்குள்ள இப்படி ஓடுறானுக என்று கேட்டார் எம் எஸ்.
நீங்க மேலே சொல்லுங்க என்றேன் நான்.

தனிநபர் வருவாய் என்பது துல்லிய பொருளாதார அளவீடாகக் கொள்ள முடியாது என்கின்றனர் பொருளாதார வல்லுனர்கள். மூன்று பேர் கொண்ட குடும்பத்தில் ஒரு இலட்சம் ரூபாய் வரவு என்பது தனிநபர் வருவாய் குறியீட்டில் 33333 ரூபாய் எனக் காட்டும். அதுவே பத்து பேர் கொண்ட குடும்பம் என்றால் அது 10000 ரூபாய் எனக் காட்டும்.

ஆமாம், சரிதான். மாநிலத்தின், நாட்டின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதார வளர்ச்சிக் குறியீட்டோடு நீ ஏன் தனிநபர் வருமான ஒப்பீட்டைக் கொண்டு வர்ற ? இப்பத்தான் போன வாரம் அதுல கர்நாடகா முதலிடம், நாம இரண்டாமிடம்ன்னு பார்த்தோம். கர்நாடகச் செலவுகளோடு ஒப்பிட்டா இங்க நமக்கு அது ரொம்ப கம்மி. அப்படி பார்த்தா நாமதான் அதிலயும் நம்பர் ஒன் என்று பத்து நாட்களுக்கு முன்ன நான் பதிவோ போட்டேன், லிங்க் வேணும்ன்னா என் மறுமொழிப் பெட்டிக்கு வா. இப்ப அது எப்படி மூணாம் இடத்துக்கு போச்சு ? டேட்டா எங்கே ?

ஏம்பா இப்படி மிரட்டுற ? மண்டபத்துல இப்படி எழுதச் சொல்லி முடிக்கச் சொன்னாங்கப்பா.
ஓ, நல்லது. நீ முடி.
நாட்டில் தனிநபர் வருவாயும் உயரும் வகையில் அமையும் பொருளாதார வளர்ச்சியை எட்டுவதே உண்மையான வளர்ச்சியாக அமையும் !

முடிச்சிட்டியா எம் எஸ் ?
முடிச்சிட்டேம்பா.
கிளம்பு காத்து வரட்டும்.
இவனுக எப்பவுமே இப்படித்தான் சார். கலைஞர் ஆட்சின்னா மழை சரியாவே பெய்யாதுன்னு சோ கிளப்பி விட்டிருக்கான். 13 வருடங்கள் கழிச்சி, 1989 -ல், கலைஞர் ஆட்சியைப் பிடிச்சிருக்கார். மே, ஜூன் கோடைக்காலம். அந்த வெய்யில் காலத்தில அடைமழை பிச்சிக்கிட்டு ஊத்துது. என்னாயா நீ கலைஞர்

ஆட்சின்னா மழை பெய்யாது, வறட்சி வரும்ன்னு எழுதின, எல்லாம் குளம் குட்டையும் நிரம்பி வழியுதேன்னு சோ கிட்ட போய் கேட்டா ;

நான் சொன்னது சரியாப் போச்சா ? கலைஞர் ஆட்சிக்கு வந்தா வெய்யில் காலத்துல மழை பெய்யும், மழை காலத்துல வெய்யில் அடிக்கும், பருவமே இப்படித் தப்பு தப்பா நடந்துக்கும்ன்னு சொல்லிட்டு தப்பிச்சு போயிருக்கான்.

அதுபோல இவன்களுக்கு முழுசால்லாம் பாராட்ட வராது. இப்படி ஒரு க்கன்னா வச்சாத்தான் சோறு. கலைஞர் நினைவுநாளில் இது மாபெரும் சேதி. இதை ஸ்டாலின் பிரம்மாண்ட விழா எடுத்துக் கொண்டாட வேண்டும்.

இதற்குச் சாத்தியமான பழனிவேல் தியாகராஜன், ஜெயரஞ்சன், இறையன்பு, இதர ஐ ஏ எஸ்கள், சார்ந்த பொருளாதார நிர்வாக அதிகாரிகள், சிறப்பு ஆலோசகர்கள் அனைவரையும் சிறப்பு செய்ய வேண்டும், பரிசுகள் கொடுக்க வேண்டும் !

உண்மையில் இதை ஒன்றிய அரசுதான் செய்ய வேண்டும். ஆனால் தத்திகளை பொருளாதார நிர்வாகத்தில் வைத்திருக்கும் அவர்களால் இதைத் தாங்கவே முடியாது. எனவே நமக்கு நாமே பாராட்டிக் கொள்ளலாம் தப்பில்லை !

ஸ்டாலினை எங்களுக்குத் தந்த கலைஞருக்கு என்றென்றும் நன்றிகள். கலைஞருக்கும், திமுகவுக்கும் என்றும் அழிவில்லை 🖤❤️

Beneath the Promise – Inniya PV (Book Introduction)

Thozhar Inniya approached me to write a review for her book, "Beneath the Promise: An Inquiry into India's Socio-Political Landscape." As I began reading, I sensed that this was a substantial research work, given the depth and breadth of the subject it addresses. Before reaching the halfway mark, I messaged Thozhar Inniya to thank her for choosing me to review this remarkable book.

I have been reading extensively on social justice and caste annihilation for over a decade. My readings have included works by social justice leaders and stalwarts like Dr. Ambedkar, Thanthai Periyar, Dr. T.M. Nair, Peraringar Anna, Dr. Kalaingar, Perasiriyar Anbalagan, and Aasiriyar K. Veeramani. However, when it comes to contemporary writings that explore caste issues in a deeper and broader context for the modern reader, I found a gap in recent literature. I occasionally referred to Isabel Wilkerson's *Caste*, which discusses the American context by linking racism with casteism.

Thozhar Inniya's "*Beneath the Promise"* fills that void, providing valuable insights into the caste realities of India today. The book is accessible to both novices and experts. Its elegant and straightforward language makes it not just a scholarly work but also a compelling literary read.

> *For outsiders who are unfamiliar with India and how its democracy functions, this book provides a clear and insightful overview.*
>
> *For those interested in politics and seeking to understand caste, the reservation system, the Indian Constitution, and the laws surrounding social justice, electoral politics, and the role of caste — this book covers all these topics, offering a broader perspective on contemporary India.*
>
> *For researchers or avid readers of social justice issues, this book will be a valuable addition to their bookshelf for quick reference and makes an excellent gift.*

The book begins by exploring the roots of the issue, explaining the concept of caste and its foundation. It details how caste was created to establish the dominance of brahmins and how it was rendered invincible through religious texts, which falsely proclaimed that caste was divinely ordained. The author quotes Dr. Ambedkar's scholarly writings extensively, providing greater historical context and a deeper understanding of the subject.

The significance of this book also lies in its extensive use of facts, case studies, and documentation of atrocities against Dalits at both the ground level and within institutions. These serve as concrete evidence and stand as a powerful statement against caste-based discrimination in present-day India.

The author emphasizes the importance of the reservation system, illustrating how it has helped the downtrodden—particularly backward and scheduled castes—to improve their lives. However, she also questions the caste-based identities themselves and the problems that often accompany them.

Inniya envisions a society where everyone is equal, and no one is identified by caste. She advocates for equal opportunities for all to dream and thrive. This is not a utopian dream—she maintains that with continuous effort and a shift in mindset, such a society is achievable.

Her writing goes beyond mere statements or opinions; Inniya keeps questioning and encourages readers to think independently and critically about these issues.

Several places in this book gave me a wow factor. One such instance is how the author has beautifully linked the Classic Tamil Literature “Thirukkural” and the foundations of the Indian Constitution with the concept of equality.

The book delves deeply into the Indian Constitution—its importance in keeping democracy alive in India, and the constitutional articles that safeguard equality, diversity, equal opportunity, minority rights, and more.

At the same time, the author does not shy away from highlighting the challenges in implementing specific laws in India. For example, even though manual scavenging was officially prohibited under the 2013 Act, the harsh truth is that it continues to exist in practice.

Similarly, despite strict laws against caste discrimination, the country has witnessed tragic institutional murders, such as the death of Rohith Vemula, a Dalit PhD scholar at the University of Hyderabad.

The author also points out how corruption disproportionately impacts Dalits—while they are constitutionally promised reservation and representation, large-scale manipulation continues in education and government job recruitments. A striking example of this is the Vyapam scam in Madhya Pradesh.

The book also explores the lives and contributions of prominent leaders such as Dr. Ambedkar, Thanthai Periyar, Mahatma Gandhi, Perarignar Anna, Kalaingar Karunanidhi, and Ram Manohar Lohia. It extends its scope to international figures like Nelson Mandela, Karl Marx, and Che Guevara, highlighting their struggles for the oppressed. Additionally, the book briefly discusses political parties like DMK and BSP and their work in social justice movements. This provides a comprehensive perspective for anyone seeking guidance on social justice politics.

Inniya delves deeply into the analysis of various elections across India and explores the role of caste in these electoral processes. She examines the complexities of caste dynamics in vote bank politics, illustrating how caste is both a tool for identity, representation, and a means of empowerment.

I would like to mention some key points I highlighted while reading the book. This should offer a brief overview of the topics covered in the book:

- Reservation is about *compensation*, not *privilege*. It’s about giving those who have been historically oppressed a chance to catch up.

- So when people say, "Reservation isn’t needed anymore," I challenge them: “Are we really equal now, or are we just pretending because it’s more comfortable?

- Here’s an interesting point: reservation doesn’t just help the direct beneficiaries. It helps *everyone*. Think about it—when marginalized individuals enter the workforce or get an education, they don’t

just uplift themselves; they enrich society with new perspectives, skills, and experiences. They break cycles of poverty and ignorance, making society more dynamic and forward-thinking.

- Reservation is not about *privilege*. It's about *correcting an imbalance* that has been in place for centuries. It's about providing everyone with a *real shot* at success. And until we build a society where every single person has the same opportunity, it remains the necessary step forward.

- Let's be clear: caste is not just a relic of the past; it is a living, breathing structure that adapts, that persists, that fights to stay relevant even when the law says it shouldn't. If it were truly gone, why do Dalit students still drop out of schools at higher rates due to discrimination? Why do manual scavengers—those forced into inhumane labor for centuries—still exist despite legal bans? Why do we still hear of caste-based violence, honor killings, and social boycotts? If the Constitution was enough on its own, then why do these injustices remain a daily reality for so many?

- The truth is, no Constitution, however powerful, can single-handedly erase centuries of conditioning. The law can dictate rights, but it cannot dictate mindsets. That is a battle that must be fought within every home, every school, every workplace, and every conversation. It is a battle that demands uncomfortable discussions, challenges to privilege, and a willingness to see beyond our own lived experiences.

- What these legislative efforts reveal is a deep and ongoing struggle: while the Constitution may light the path, the journey toward equality requires collective societal will. Caste is not merely a legal problem to be solved in courtrooms; it is a social reality entrenched in mindsets, habits, and hierarchies. That is where the true test lies—not in whether laws exist, but in whether they are allowed to work, and whether we, as a people, are ready to confront what still holds us back.

- There's a remarkable moment I want to highlight. Ambedkar, after drafting the Constitution, went on record saying that **equality** is the "first and the most important" principle for any nation.

- As I think about the **Constitution's vision of equality**, I can't help but feel the resonance with Thiruvalluvar's profound words. In many ways, his teachings were a roadmap, guiding the leaders of modern India in their struggle to create a just and fair society.

- It's easy to admire Gandhi's commitment to social justice, but I can't help but wonder — could his message have been more radical? Could he have envisioned a society completely free from caste-based discrimination, rather than trying to "reform" a system that, by its very nature, entrenched inequality?

- As I reflect on Gandhi's life, I'm reminded that reform is never clean or simple. It is often a messy, difficult process that asks us to hold conflicting truths at the same time. Gandhi's contradictions are part of his greatness. Let's see him as a man — a man who fought for freedom, equality, and justice, but who, like all of us, had to navigate the complex web of his own beliefs, doubts, and contradictions.

- Karunanidhi inherited the mantle from **Annadurai**, but he took it to another level. He wasn't just content with **challenging the Brahminical order**; he sought to **reshape the very fabric of Tamil**

Nadu. He embraced the ideals of **social welfare** and **affirmative action**, ensuring that **education and political representation** weren't privileges for the few, but **rights for all**.

- And let's talk about **reservations**, an issue that's still so fiercely debated today. Karunanidhi was unwavering in his belief that **caste-based reservations were essential**. He didn't see them as a means to divide society; instead, he saw them as a **tool for empowerment**—a way to level the playing field for those who had been **historically deprived**.

- We may never know exactly how **Annadurai** or **Karunanidhi** would have tackled today's political climate, but one thing is clear: **their fight for justice wasn't about personal gain**—it was about lifting those who had been forgotten for so long. And that fight continues today.

- This is the struggle of the story — a society striving for progress, yet hindered by its past, where the shackles of caste remain firmly in place. The question now is whether India can break free from these divisions and move toward a future where politics is truly about people, not about the labels society has placed upon them.

- Identity-based policies, which the Constitution sought to balance through social justice mechanisms, have evolved within democratic politics. While electoral democracy has provided marginalized communities a platform for representation, it has also led to competitive identity politics.

- The next time you hear someone say that Indian democracy is the world's largest, remember: it is also one of the most complex. Because here, elections are not just about governance—they are about aspirations, representation, and the evolving nature of political consciousness.

- For many from these communities, this wasn't just about representation—it was a lifeline—a chance to break free from centuries of silence and start contributing to a democratic society. Over the decades, this system has played a key role in bringing people from these marginalized communities into the corridors of power. They have been able to raise issues that affect them, from education to healthcare to rural development, putting the spotlight on their unique struggles. But, even with all this, there's always the question: *Has this been enough?* Are we truly seeing empowerment, or is it just a token presence in the political space?

- Despite digital progress, India's political fabric remains deeply embedded in social hierarchies, making it crucial to ensure that technology doesn't exacerbate existing inequalities. Recent state elections have showcased this duality, where social media campaigns, such as those in Tamil Nadu and Uttar Pradesh, have successfully elevated governance-based narratives alongside identity politics. Yet, issues like caste-based reservation and religious divides continue to influence voting patterns significantly.

- Here's where the future of Indian democracy lies: It's in bridging the gap between caste-based mobilization and universal social progress. I want to bring you back to that small town in Uttar Pradesh, where the voices of political leaders are intertwined with caste, but there's something else happening, something you don't hear in the speeches. The youth of these communities are

no longer just looking for representation; they are looking for opportunities. They are asking for policies that will improve healthcare, education, and job prospects, regardless of caste.

- The future of caste in electoral politics isn't about completely removing its influence. It's about **redefining it**—from something that divides to something that can uplift. We need to ask ourselves: **how do we move from tokenism to true empowerment?** How do we build a society where the benefits of **economic growth**, **social development**, and **education** can transcend caste-based barriers, and where leadership is based on **merit**, **vision**, and **policies** that can address **every citizen's needs**, regardless of background?

- **Equality** should be the guiding principle in shaping our democracy. We are moving towards a time when **no one's potential should be limited by their caste**, and no one should be left behind simply because of where they were born or what their ancestors faced. **Everyone**, regardless of their identity, should have the same chance to thrive, to succeed, and to contribute to the growth of this nation.

- The question isn't just about removing caste from electoral politics—it's about **creating a society where caste doesn't matter anymore**. We must work towards **policies that are centered on merit, capability, and need**, not identity.

- Picture this: an election season where political parties are **competing not for caste votes** but for the **best healthcare policies**, **best educational reforms**, and **most impactful economic opportunities**. This isn't a utopian dream; it's a possible reality. Political campaigns need to shift from identity-based appeals to issue-based campaigns that promise tangible changes. Imagine a voter no longer casting their ballot based on who they are told they should vote for, but based on what matters most to them—whether it's a new hospital in their locality, better roads, or more jobs. **When politics is about the future we can build together, caste stops becoming the focal point.**

- In the end, the future of caste in Indian politics isn't about abolishing it from our discussions—it's about **transforming the political and social system to a place where caste is no longer a factor** in determining someone's worth or their future. Let's focus on **equality**—because, ultimately, **everyone deserves to be equal**.

- This isn't just a matter of policy; it's a matter of our humanity. The fight for equality is not something that can be relegated to law schools or political debates. It's something that must live in our hearts and minds, in our daily actions and words. So, the next time we speak of equality, let us ask ourselves—what does it really mean, and how can we ensure that the promises of the Constitution are not just words on a page, but the reality for every single person, regardless of their caste? Let's stop waiting for a revolution that may never come and start building it—quietly, steadily, in every moment because that's where true change begins.

- Reservations in education and employment were supposed to be a game-changer, right? A system designed to break the centuries-old shackles of caste discrimination and give those from marginalized communities a chance to build a life free from the weight of centuries of oppression.

But, as we peel back the layers of this complex issue, we realize that while some doors have been opened, others remain locked, and the journey of true equality feels far from over.

- Yes, the reservation system is a victory—it has opened doors. But we need to ask ourselves, as a society: Are we content with just giving marginalized students a seat at the table, or do we want to create an environment where they can thrive? Are we willing to challenge our biases and offer real support, or are we going to let them fight their battles alone?

- Let's start by asking ourselves: **How do we create a world where every student can thrive, regardless of their background?** It's time we begin that journey—because **equality isn't just a destination; it's a path we must walk together**.

- As Ambedkar said, the Constitution alone cannot free us. It is our mindset that needs to evolve. And that evolution starts with each of us, questioning not only the system but ourselves. It's about asking the difficult questions: *What have I inherited? What do I need to unlearn? How can I actively dismantle the systems of inequality I've been part of, even unknowingly?* It's a journey of constant self-reflection, of holding ourselves accountable, and of making sure our actions align with our ideals.

- We need to rethink education—not as a luxury reserved for a select few, but as a fundamental right for all. It isn't just about textbooks and classrooms. It's about creating an ecosystem where every child can grow, thrive, and rise beyond the circumstances they were born into. It's about giving every child access to the same opportunities—the kind that build character, nurture dreams, and empower them to break free from the shackles of societal divisions.

- Equality doesn't mean treating everyone the same. It means giving everyone the resources and opportunities they need to thrive.

There are a few sections in the book where Inniya expresses her ideology and how she wishes to identify herself:

If there's one thing I have learned from Periyar, it is this: **self-respect is not a gift—it is taken, seized, and defended at all costs.**

Through the **Self-Respect Movement**, Periyar told people:

- Don't bow to gods who keep you in chains.
- Don't follow customs that treat you as lesser.
- **Don't accept that suffering in this life will reward you in the next.**
- Demand respect. Demand dignity. Demand equality.

I don't just **respect** Periyar—I **carry his** fi**re within me**. His words are not just history; they are **a living force** that shapes the way I see the world.

His **unapologetic rebellion**, his **refusal to conform**, and his **audacity to question what others accepted as fate**—that's what inspires me every day. He didn't just fi**ght for the oppressed**; he

handed them a weapon—the power of rationality, the courage of rebellion, and the conviction of self-respect.

And that's what I take from him.

- Never accept oppression as destiny.
- Never let tradition silence you.
- Never let fear decide your beliefs.

Periyar's refusal to accept the status quo in his time resonates with me every day. He made me question my own complacency and taught me that real change begins when we challenge the very things we have accepted without question. If Periyar has taught me anything, it is this: to think, to challenge, and above all, to never bow down.
Because **self-respect is not given. It is taken.**

This book, in many ways, is a gift to society from Inniya and serves as a call to action towards building a casteless society where everyone gets everything(*எல்லாருக்கும் எல்லாம்*). In her words: "ALL for ALL."

Please join me in wishing Inniya success with this book and in her life, as she strives to fulfil all her dreams.

Rajarajan RJ B.E.,MBA
Singapore
17-AUG-2025